

εις τὸ Περού. Διότι τότε καὶ ὁ οὐρανὸς ἦτο κατάφω-
τος, καὶ οἱ κάτοικοι ἤκουσαν βροντὰς ἐκρήσεων.

ΦΡΙΚΩΔΗΣ ΚΕΡΑΥΝΩΣΙΣ.

Ἐπὶ μιᾶς κορυφῆς τῶν Ἄλπεων κεῖται χωρίον ἐκ δε-
κατεσσάρων οἰκιῶν καὶ μιᾶς ἐκκλησίας *Chapelle* κα-
λούμενον. Περί τὴν 10 1/2 ὥραν τοῦ 1819 ἡμέραν
κυριακὴν οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου τούτου εὕρισκοντο ἐν τῷ
ναφῷ καὶ ἐνῶ νέος τις δεκαοκταετής ἀνεβίβασκε τὸν
Ἀπόστολον ἠκούσθησαν ἔρονται ἀλλεπαλληλοὶ, καὶ μετ'
αὐτὰς κεραυνὸς καταπεσὼν ἀρῆρσεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ
Ἀναγνώστου τὸ βιβλίον, καὶ φλόξ περιζώσατα τὸ σώ-
μα του τὸν ἐσφίξεν ἀπὸ τὸν λαϊμόν, ὅστις κατ' ἀρχὰς
ἐκραύγαζεν ὑπὸ τοῦ φόβου, ἀλλ' ἔπειτα ἐκλείσθη τὸ στό-
μά του, κατέπεσε καὶ αὐτὸς καὶ ὅλοι οἱ περὺρθέθεντες
καὶ ἐν βραπῇ ὀφθαλμοὶ ἐτειναχθησαν ὅλοι ἔξω τῆς ἐκ-
κλησίας· ὁ δὲ ἱερεὺς ἐλειποθύμησε, καὶ μάλιστ' ἐπο-
λὰ θοηθήματα ἠδυνήθησαν νὰ τὸν ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν
ζωὴν, ἀφοῦ ἐξήμεσε πολὺ αἷμα. Ἦτο δὲ πληγωμένος
καιρίως εἰς τὸν δεξιὸν ὤμον, εἰς τοὺς δύο βραχίον-
νας, εἰς τὸν ἀριστερὸν ὤμον, εἰς τὸν ἀριστερὸν μη-
ρον καὶ εἰς τὸ ἄνω χεῖλος μέχρι τῆς ρινός. Καὶ
μολονότι ἰάθησαν αἱ πληγαὶ ἐντὸς δύο μηνῶν, ἀλλ'
ἔμειναν παράλυτοι οἱ βραχίονες αὐτοῦ. Οἱ δὲ τοιοῦτοι
εἶναι γνωστὸν ὅτι ὑποφέρουσιν εἰς τὰς διαφόρους τῆς
Ἀτμοσφαιρας μεταβολὰς. Ὁ κεραυνὸς οὗτος ἀπέσπασεν
ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς ἕρφεος, καὶ τὸ ἔρριψεν
ἐξ ὑψώτου μακρὰν. Ἡ Ἐκκλησία εἶχε πληρωθῆ μαύρου
καὶ πυκνοῦ ἀτμοῦ, καὶ δὲν διεκρίνοντο τὰ ἀντικείμενα,
εἰμὴ διὰ τῆς λάμψεως τῶν ὑπὸ τῶν κεραυνῶν ἀνα-
φθέντων ἱματίων. Ἐφονεύθησαν δὲ ἐννέα ἄνθρωποι, καὶ
ἐπληρώθησαν ὀδοσῆκοντα δύο, ὁμοίως καὶ ὅσοι κύνες
εὕρεθησαν παρὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πέντε πρόβατα καὶ
εἰς ἵππος ὁ κεραυνὸς οὗτος ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ
κωδωνοστασίου, τὸν ὁποῖον εἰναίεζε δεκαεξ' μέτρα μα-
κρὰν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὸν εὗρον ἐμπηγμένον εἰς χι-
ραγὴν ἐραχου, ἔπειτα δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ο ΔΟΥΛΟΣ Ἀλλὰ μὴν

Ὁ Διογένης Λαέρτιος διηγεῖται ὅτι ὁ φιλόσοφος Δη-
μόκριτος ὠνόμασεν ἕνα τοῦ δούλου — ἀλλὰ μὴν —
καὶ ἕνα ἄλλον ἄλλω συνδέσμῳ, θέλων ν' ἀποδείξη διὰ
τούτου, ὅτι ἡ ὀνοματοθεσία ἢ ὀνοματολογία εἶναι κατὰ
συνθήκην, καὶ ὄχι κατὰ φύσιν. Διότι παρὰ τοῖς πα-
λαιοῖς φιλοσόφοις πολλὴ ἐγένετο συζήτης: ἂν ἡ ὀνο-
ματοθεσία ἦναι φυσικὴ, ἤγουν διὰ νὰ ἐξηγή τὴν
φύσιν ἐκάστου ὀνομαζομένου, ἢ ἂν οἱ ἄνθρωποι
κατὰ κοινὴν συνθήκην ἔθεσαν τὰ ὀνόματα· καὶ μίξ
δὲ τρίτη τάξις φιλοσόφων ἐδόξαζεν, ὅτι εἰς μόνον ὁ πρῶ-
τος ἄνθρωπος ἔθεσεν εἰς ὅλα τὰ πράγματα τὰ ὀνόματα,
τὸν ὁποῖον καὶ ὀνομάζουσιν Ὀνοματοτροχὸν ἢ Ὀ-
νοματοθέτην. Ἡ γνώμη αὕτη εἰναίσις ἢ ἀληθεστέρα,

διότι βεβαιούται καὶ ὑπὸ τῆς θείας Γραφῆς, ἥτις ἀναφέρει,
ὅτι ὁ Ἀδὰμ ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος καὶ μόνος ὀνοματοθέτης.

Φ Ι Δ Θ Λ Ο Γ Ι Δ.

*Peri tēs léxeōs ΚΛΑΣΙΚΑΟΣ, καὶ διατὶ λέγον-
ται κλασικοὶ συγγραφεῖς εἰ πρὸ χριστοῦ.*

Ὁ ἕκτος Βασιλεὺς τῆς Ρώμης Ἰούλιος Ὀστούλιος,
εἶχε διαίρσει τοὺς κατοίκους τῆς Ρώμης εἰς ἕξ κλάσεις·
Classis λατινιστὶ ὄπλοὶ κλάσις, διότι ἐκαλοῦντο εἰς συ-
νεδρίασιν [Διονυσ. Ἀλικαρνασ. εἰς τὰ ἀρχαῖα.] καὶ ἔσ-
καστος Ρωμαῖος ἀνήκεν εἰς μίαν αὐτῶν οἱ δὲ τῆς πρῶ-
της ἐξαιρέτως, ἐλεγοντο Κλασικαὶ Classici. Πρῶτος ὁ
Ρωμαῖος Ἀυλὸς Aulus [Ἐλ. Αὐλὸς] Γέλιος ὠνόμασε
τὴν λέξιν Classicus. Ἐλέγετο καὶ κλασικὸν ἔδαφος, καὶ
κλασικὴ γῆ καὶ κλασικὴ ἀρχαιοτης, ἡ περιχρῆστα το
ἄκρως ἄωτον, ἐλέγετο πρὸς τοῦτοις καὶ εἰς πᾶν τέλει-
ον πράγμα. ὡς κλασικὸν ἀγαλμα, ὄργανον, σκεῦος, ἀγ-
γεῖον κτλ. Κλασικὸν ἔδαφος, ἐλέγετο τὸ ἐνδοξόν, ὁ-
μοίως καὶ γῆ, ὡς αἱ Ἀθηναὶ κτλ. (α).

Ἐπὶ τοῦ Ἀριστάρχου Σαμοθρακίως καὶ Ἀριστοφάνους
Βυζαντινοῦ τοῦ γραμματικοῦ (150 Π. Χ.) οἱ πε-
ριώνυμοι Γραμματικοὶ τῆς Ἀλεξανδρείας ἠθέλησαν νὰ
διακρίνωσι τὸ ἄπειρον πλῆθος τῶν συγγραφέων, δια νὰ
τοὺς συνάψωσιν εἰς ἕν, καὶ νὰ τοὺς μεταχειρίζωνται
οἱ μεταγενέστεροι (β). ἡ ἐκλογὴ αὕτη ὠνομάσθη κανὼν
Ἀλεξανδρινὸς καὶ ἔταξεν ποῖοι πρέπει νὰ ὀνομαζῶνται
κλασικοὶ, δηλαδὴ οἱ πρὶν χριστοῦ. Οἱ δὲ νεώτεροι εἰ-
σῆξαν καὶ τὸν μετὰ χριστὸν ἀκμάσαντα Λαυκιανόν, ὡς
γλαφυρὸν Ἀττικιστὴν, οὐχὶ δὲ καὶ ἄλλον τινά. Ὁ Γα-
λῆσις τὸ Δ. τῆς γραμ. εἶχε τοὺς ὀνομάσει ἐν δόξοις,
καὶ Διονύσιος καὶ Πρόκλος [οὗ τινος πόνημα εἶναι ἡ χρη-
στομαθεῖα, βιβλίον κριτικόν, μὴ σωζόμενον] τοὺς ὀνο-
μάζουσιν κρατίστους, ἀλλ' οἱ Εὐρωπαῖοι τοὺς ὀνο-
μάζουσι Κλασικοὺς, ἀπὸ τὸ Ἀττικικόν, ὡς εἶπομεν,
Classis, ἐξ οὗ Classicus· καὶ ταύτην τὴν λέξιν πρῶτος
εἰσήξεν ὁ Μακαρίτης Κοραῆς καὶ εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς γλῶσ-
σαν· οἱ δὲ Ρωμαῖοι μεταχειρίζοντο τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ
τῶν μαθητῶν, πρῶτῃ κλάσις κτλ. Ὁ Διονύσιος τὴν

(α) Τινὲς, ἐν εἰς καὶ ἡ Καθηγητὴς Κ. Σχινᾶς, δὲν ἐγκρίνουσι τὰς
τοιούτας φράσεις.

(β) Ὡς αἰτίαν τῆς τοιούτης κατατάξεως ἡ φιλολογία προτείνει τὴν ἐ-
ξῆς. Οἱ φιλομαθεῖς Ἰταλιῶται, θέλοντες νὰ διασωσῶσι τὰ συγγραμμά-
τα τῶν ἀρχαίων, Ἑλλήνων, τὰ ἑπιπὰ καθ' ἡμέραν ἠφανίζοντο ἐκ πολλῶν
αἰτίων, ἐπὶ δὲ καὶ νὰ πλουτίσωσι τὴν Ἀλεξανδρινὴν Βιβλιοθήκην ἀπὸ τὰ
συγγραμμάτα ἐκείνων, προσέκλυον ἀμείβας μεγάλας, ἐάν τις ἔχων αὐ-
τοῦ, ἢ ἔφρων παρ' ἄλλοις, ἤθελε φέρεῖ εἰς τὴν βιβλιοθήκην ἐκείνην σύγ-
γραμμα ἐνδοξόν τινὸς συγγραφέως, οἶον, Ξενοφῶντος, Δημοσθένους κτλ.
Τοῦτο διήγειρε τὴν κερδοσκοπίαν πολλῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης λογίων, καὶ
προσέφερον ψευδεπίγραφα τειοῦτα συγγραμμάτα ἢ ἰδικὰ τῶν ἢ ἄλλων
μεταγενεστέρων, καὶ ἐκ τούτου ἐκινδύνευσαν νὰ θυβήσωσιν ἕλην τὴν
φιλολογίαν. διὰ νὰ ἐμπέδισον οἱ τότε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Γραμματικὴν τὴν
τοιούτην κибδθλίαν, ἐπέκρίθησαν καλῶς, καὶ ἐκινῶνται τὰ διάφορα συγ-
γραμμάτα, διακρίναντες τὰ νῦθα ἀπὸ τὰ γνήσια, καὶ ὀνομάσαντες κλα-
σικοὺς συγγραφεῖς τοὺς ἀκμάσαντας πρὶν Χριστοῦ, διότι καὶ αὐτοὶ μόνον
ἔγραψαν εἰς τὴν ἀκραιφνήστερον Ἑλληνισμῶν.